

CHƯƠNG 14

NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG XUẤT HÀNH

1/. Từ Ê-tham đến Biển Đỏ (Xh 14,1-4).

*¹ĐỨC CHÚA phán với ông Mô-sê: ²“Người hãy bảo con cái Ít-ra-en quay lại đóng trại đối diện với **Pi Ha-khi-rôt**, giữa Mích-đôn và biển, đối diện với Ba-an Xơ-phôn ; các người sẽ đóng trại ngay đằng trước đó, bên bờ biển.*

³Bấy giờ Pha-ra-ô sẽ nói về con cái Ít-ra-en :
'Chúng đi luan quân trong vùng, sa mạc nhốt chúng lại rồi.'⁴Ta sẽ làm cho lòng Pha-ra-ô ra chai đá và vua ấy sẽ đuổi theo dân. Nhưng Ta sẽ được vẻ vang hiển hách vì đã đánh bại Pha-ra-ô cùng toàn thể quân lực của vua ấy, và người Ai-cập sẽ biết Ta là ĐỨC CHÚA.'" Con cái Ít-ra-en đã làm như vậy.

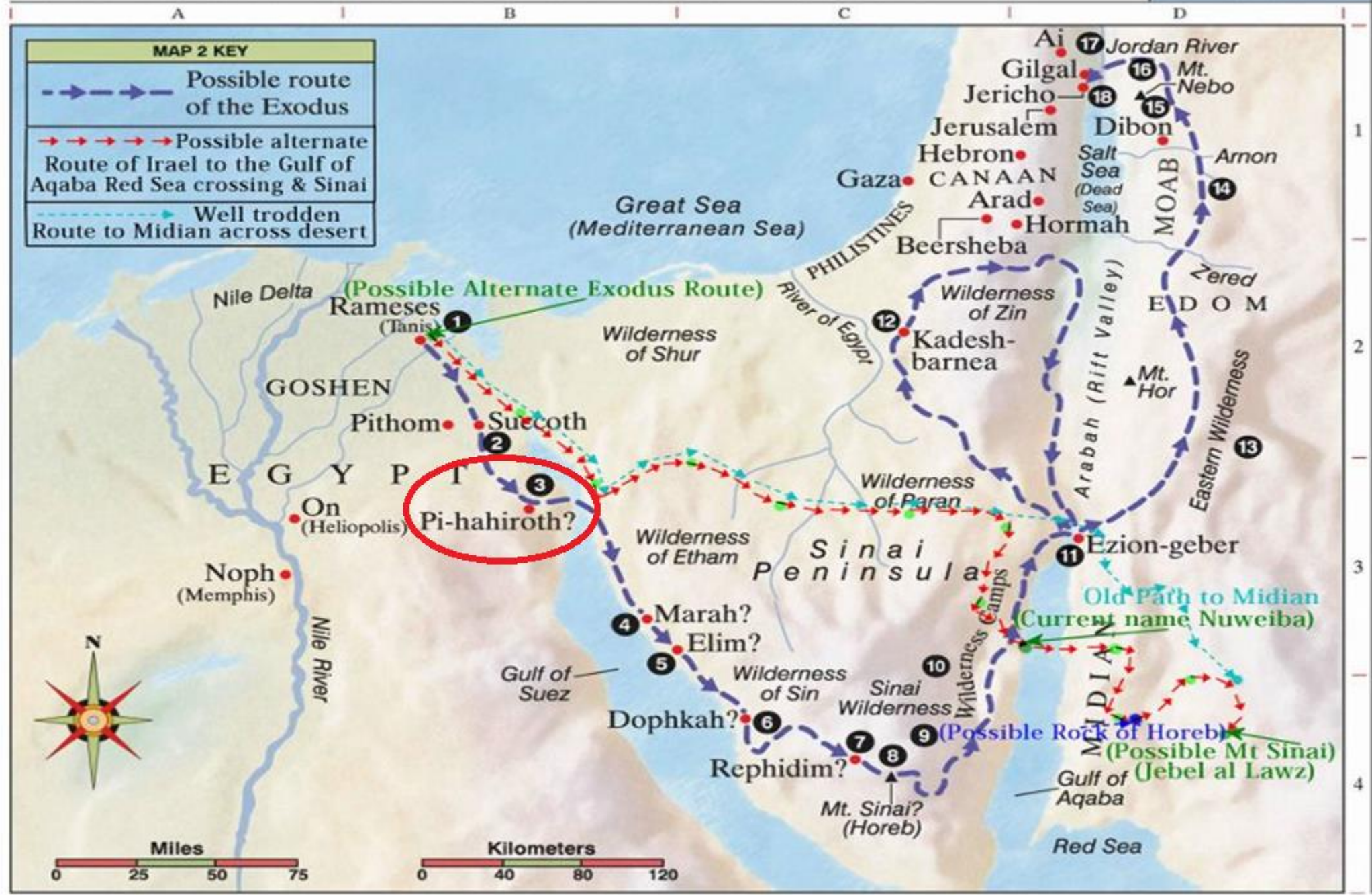
Moses took the bones of Joseph with him because Joseph had made the sons of Israel swear an oath. He had said, "God will surely come to your aid, and then you must carry my bones up with you from this place."...(Exodus 13:19)

Faith or Nostalgia? – Exodus 13:17-22

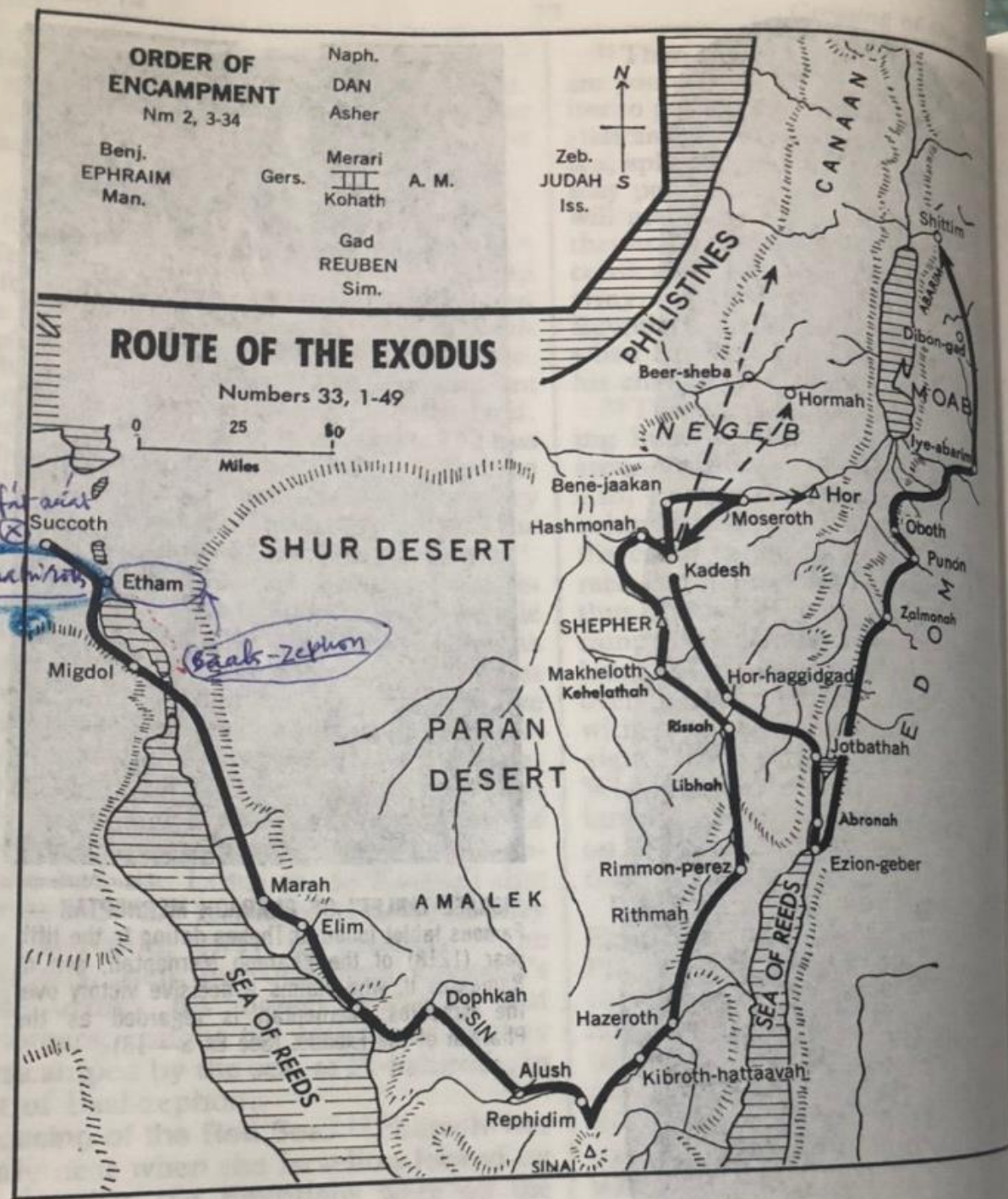
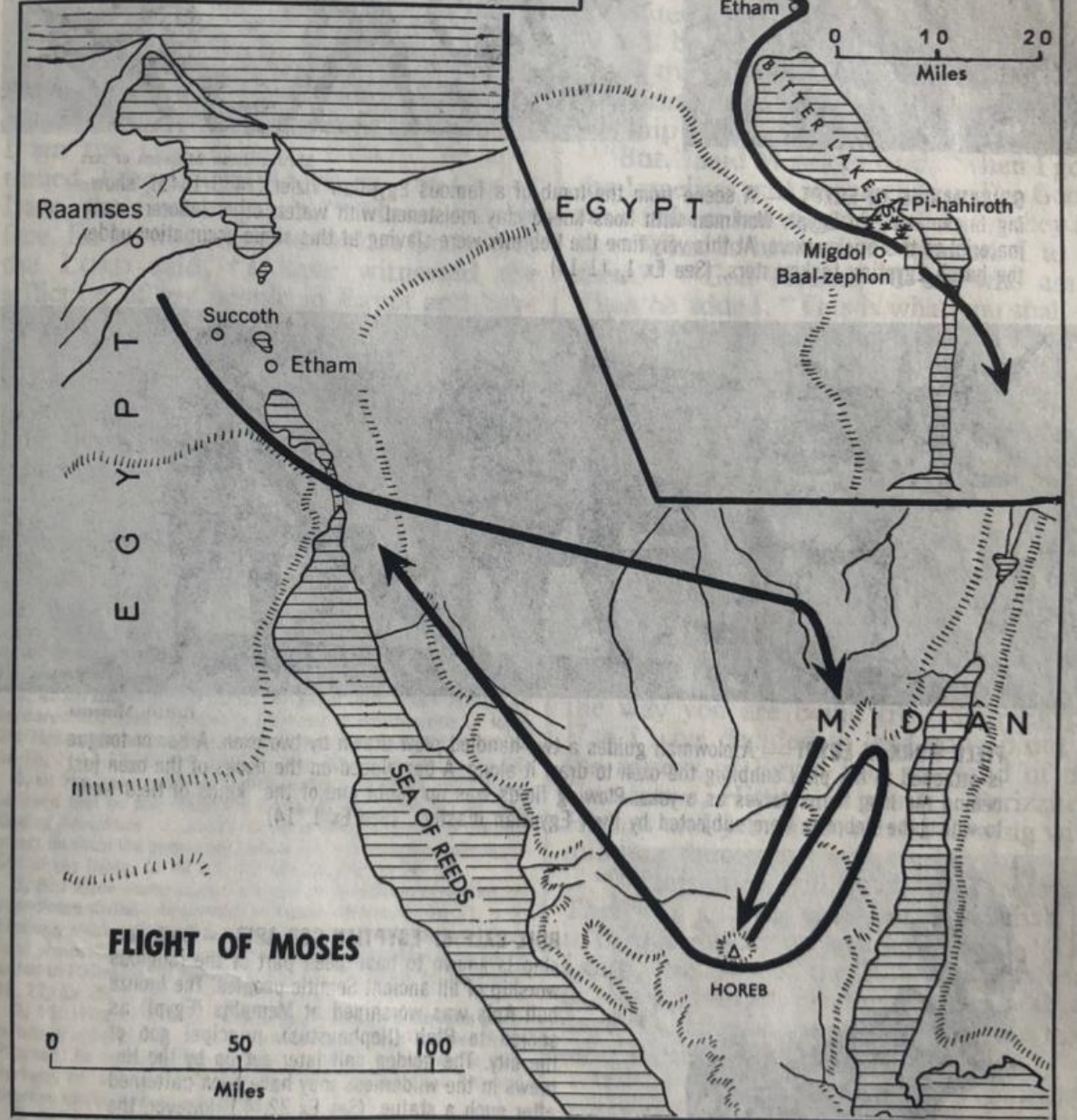
ISRAEL'S EXODUS FROM EGYPT AND ENTRY INTO CANAAN

- Dân Israel nhỏ tại rời Xúc-cốt, tới đóng trại ở Ê-tham, nhưng Chúa lại bảo Môsê dẫn dân quay trở lại đóng trại đối diện với Pi Ha-khi-rôt (Etham Pi – Hahiroth), giữa Mích-đôn và biển, đối diện với Ba-an Xơ-phôn (Baal-Zephon) và sẽ đóng trại bên bờ biển. Cuộc hành trình kỳ lạ này đã khiến cho Pharaoh và đám quân thần của ông tưởng rằng người Do Thái vì không biết đường, bị lạc đường nên đi lòng vòng, ...

lang thang như chiên đi lạc trong đồng vắng và do đó sẽ dễ dàng cho quân đội đuổi theo và bắt dân phải quay lại Ai Cập, nhưng họ không ngờ là chính Chúa đang đưa người Ai Cập vào bẫy của Ngài: *“Ta sẽ làm cho lòng Pharaoh ra chai đá, và vua ấy sẽ đuổi theo dân. Nhưng Ta sẽ được vẻ vang, hiển hách vì đã đánh bại Pharaoh cùng toàn thể binh lực của vua ấy, và người Ai Cập sẽ biết Ta là Đức Chúa”*. (Xem Bản Đồ)

Egyptians overtake them (14, 1-9). (d) The Lord sweeps the sea with a strong east wind throughout the night and turns it into dry land. The Israelites cross over but when the Egyptians try to follow the waters flow back over them (14, 21-31).

2/. Người Ai-cập đuổi theo dân Ít-ra-en (Xh 14,1-9)

⁵Có tin báo cho vua Ai-cập là dân đã chạy trốn rồi. Pha-ra-ô và bề tôi liền thay lòng đổi dạ với dân. Chúng nói: “Ta đã làm gì vậy? Ta đã thả cho Ít-ra-en đi, thành ra bọn chúng hết làm nô lệ cho ta!” ⁶Nhà vua cho thặng chiến xa và đem quân đi theo. ⁷Vua lấy sáu trăm chiến xa tốt nhất, và tất cả các chiến xa của Ai-cập, chiếc nào cũng có chiến binh.

⁸ĐỨC CHÚA làm cho lòng Pha-ra-ô vua Ai-cập ra chai đá, và vua ấy đuổi theo con cái Ít-ra-en, trong khi con cái Ít-ra-en đi ra, giơ tay đắc thắng. ⁹Quân Ai-cập, gồm toàn thể chiến mã, chiến xa của Pha-ra-ô, kỵ binh và quân lực của vua ấy, đuổi theo và bắt kịp họ, khi họ đóng trại bên bờ biển, gần Pi Ha-khi-rôt, đối diện với Ba-an Xơ-phôn.

- Pharaoh và quân thần của ông nhận thức được rằng việc để cho dân Israel trốn thoát quả là một thiệt hại không nhỏ đối với nền kinh tế của Ai Cập. Vậy hãy mau đuổi theo và lừa họ trở về.
- Vua đã cho xuất trận một lực lượng hùng hậu gồm 600 chiến xa tốt nhất với nhiều quân lính trên các chiến xa đó. Họ đã đuổi kịp đoàn người Do Thái cách dễ dàng và nhanh chóng, họ tin rằng họ sẽ thành công trong việc đưa dân Do Thái về lại Ai Cập. Tuy nhiên, đó chỉ là ý nghĩ của người Ai Cập.

3/. Sự hoảng sợ của đoàn người Do Thái (Xh 14, 10-14).

Khi Pha-ra-ô tới gần, con cái Ít-ra-en ngược mắt lên thì thấy người Ai-cập tiến đến sau lưng họ. Con cái Ít-ra-en kinh hãi, liền lớn tiếng kêu cầu ĐỨC CHÚA. ¹¹Họ nói với ông Mô-sê: “Bên Ai-cập không có đủ mồ chôn hay sao, mà ông lại đưa chúng tôi vào chết trong sa mạc? Ông làm gì chúng tôi vậy, khi ông đưa chúng tôi ra khỏi Ai-cập ? ¹²Đó chẳng phải là điều chúng tôi từng nói với ông bên Ai-cập sao ?

Chúng tôi đã bảo: Cứ để mặc chúng tôi làm nô lệ Ai-cập! Thà làm nô lệ Ai-cập còn hơn chết trong sa mạc!”¹³ Ông Mô-sê nói với dân: “Đừng sợ! Cứ đứng vững, rồi anh em sẽ thấy việc ĐỨC CHÚA làm hôm nay để cứu thoát anh em: những người Ai-cập anh em thấy hôm nay, không bao giờ anh em thấy lại nữa.¹⁴ ĐỨC CHÚA sẽ chiến đấu cho anh em. Anh em chỉ có việc ngồi yên.”

- Nhìn thấy đoàn quân Ai Cập tiến đến, toàn dân Israel hoảng loạn, kinh hãi và kêu trách Môsê. Kinh nghiệm này cho thấy tinh thần yếu kém của dân Israel trong suốt cả hành trình từ Ai Cập đến Canaan. Khi mọi việc hạnh thông tốt đẹp thì họ vâng nghe Chúa và nghe theo Môsê, nhưng khi gặp khó khăn thử thách, gặp nguy hiểm phải chiến đấu thì họ lập tức phản đối, kêu ca, trách móc Chúa, trách móc Môsê và đòi được trở về Ai-cập, trở lại tình trạng nô lệ cũ.

- Đứng trước tai họa gần kề, họ mất hết niềm tin vào Chúa, họ tin chắc rằng họ và cả con cái họ sẽ chết trong nơi hoang vắng này khi đội quân của Pharaoh bắt kịp họ. Sự tuyệt vọng và nỗi sợ hãi khiến những người Israel đó đã quên mất rằng Chúa của họ là một vị Thiên Chúa dũng mãnh, uy hùng và toàn năng. Họ đã đánh mất niềm tin vào sự can thiệp đầy quyền năng của Chúa. Vì thế, họ được gọi và đáng được gọi là dân cứng đầu, cứng cổ, dám khinh thường Thiên Chúa và khinh thường ân huệ của Chúa.

-Hãy nghe họ nói thì rõ : “*Cứ để mặc chúng tôi làm nô lệ Ai-cập ! Thà làm nô lệ Ai-cập còn hơn chết trong sa mạc !*” Môsê, người lãnh đạo kiên cường và cũng là một người có niềm tin mạnh mẽ vào quyền năng của Chúa. Ông không chỉ tin mà còn giúp cho những con người nhất đảm lấy lại niềm tin vào Chúa. Môsê vững tin rằng quân đội của Pharaoh chẳng là gì đối với Đức Chúa của ông.

- Ông tin và ông còn động viên những người khác hãy vững tin vào Chúa : “*Đừng Sợ*”. Đứng trước những khó khăn thử thách, sự sợ hãi dễ làm cho chúng ta bị tê liệt, không còn biết phải làm gì. Trước sự hiện diện của đoàn quân Ai Cập đoàn người Israel quá sợ hãi và muốn chạy trốn. Môsê đã phải trấn an và ra lệnh cho họ : “*Đừng sợ ! Cứ đứng vững, rồi anh em sẽ thấy việc Đức Chúa làm hôm nay để cứu thoát anh em...Đức Chúa sẽ chiến đấu cho anh em. Anh em chỉ có việc ngồi yên*”.

4/. Phép lạ tại Biển Đỏ (Xh 14,15-31)

¹⁵ĐỨC CHÚA phán với ông Mô-sê: “Có gì mà phải kêu cứu Ta? Hãy bảo con cái Ít-ra-en cứ nhỏ trại. ¹⁶Phản người, cầm gậy lên, giơ tay trên mặt biển, rẽ nước ra cho có lối đi khô ráo ngay giữa lòng biển, để con cái Ít-ra-en đi vào. ¹⁷Còn Ta, Ta sẽ làm cho lòng người Ai-cập ra chai đá.

Chúng sẽ tiến vào theo sau các ngươi. Bây giờ Ta sẽ được vẻ vang hiển hách khi đánh bại Pha-ra-ô cùng toàn thể quân lực, chiến xa và kỵ binh của vua ấy. ¹⁸Người Ai-cập sẽ biết rằng chính Ta là ĐỨC CHÚA, khi Ta được vẻ vang hiển hách vì đã đánh bại Pha-ra-ô cùng chiến xa và kỵ binh của vua ấy.”

¹⁹Thiên sứ của Thiên Chúa đang đi trước hàng ngũ Ít-ra-en, lại rời chỗ mà xuống đi đằng sau họ. Cột mây bỏ phía trước mà đứng về phía sau, ²⁰chen vào giữa hàng ngũ Ai-cập và hàng ngũ Ít-ra-en. Bên kia, mây toả mịt mù, bên này, mây lại sáng soi đêm tối, khiến cho hai bên suốt đêm không xấp lại gần nhau được.

²¹Ông Mô-sê giơ tay trên mặt biển, ĐỨC CHÚA cho một cơn gió đông thổi mạnh suốt đêm, dôn biển lại, khiến biển hoá thành đất khô cạn. Nước rẽ ra, ²²và con cái Ít-ra-en đi vào giữa lòng biển khô cạn, nước sừng sững như tường thành hai bên tả hữu. ²³Quân Ai-cập đuổi theo ; toàn thể chiến mã, chiến xa và kỵ binh của Pha-ra-ô tiến vào giữa lòng biển, đằng sau dân Ít-ra-en.

²⁴Vào lúc gần sáng, từ cột lửa và mây, ĐỨC CHÚA nhìn xuống hàng ngũ Ai-cập, Người gây rối loạn trong hàng ngũ chúng. ²⁵Người làm cho chiến xa kẹt bánh ^r, khiến chúng phải vất vả mới di chuyển nổi. Quân Ai-cập bảo nhau: “Ta phải trốn bọn Ít-ra-en, vì ĐỨC CHÚA chiến đấu chống lại người Ai-cập để giúp họ.” ²⁶ĐỨC CHÚA phán với ông Mô-sê: “Hãy giơ tay trên mặt biển, nước sẽ ập xuống trên quân Ai-cập cùng với chiến xa và kỵ binh của chúng.”

27 Ông Mô-sê giơ tay trên mặt biển, và biển ập lại như cũ, vào lúc tảng sáng. Quân Ai-cập đang chạy trốn thì gặp nước biển, ĐỨC CHÚA xô ngã quân Ai-cập giữa lòng biển. 28 Nước ập xuống, vùi lấp chiến xa và kỵ binh, vùi lấp toàn thể quân lực của Pha-ra-ô đã theo dân Ít-ra-en đi vào lòng biển. Không một tên nào sống sót.

²⁹Còn con cái Ít-ra-en đã đi giữa lòng biển khô cạn, nước sừng sững như tường thành hai bên tả hữu. ³⁰Ngày đó, ĐỨC CHÚA đã cứu Ít-ra-en khỏi tay quân Ai-cập. Ít-ra-en thấy quân Ai-cập phơi thây trên bờ biển. ³¹Ít-ra-en thấy ĐỨC CHÚA đã ra tay hùng mạnh đánh quân Ai-cập. Toàn dân kính sợ ĐỨC CHÚA, tin vào ĐỨC CHÚA, tin vào ông Mô-sê, tôi trung của Người.

-Đoạn tường thuật (Xh 14,15-31) thuật lại chiến công lừng lẫy mà Thiên Chúa đã thực hiện để giải thoát cách dứt khoát dân Itraen khỏi người Ai-cập, khỏi ách nô lệ Ai-cập. Đoạn tường thuật này cũng cho thấy nỗi sợ hãi kinh hoàng và sự tuyệt vọng của dân Itraen khi thấy mình bị quân Ai-cập với một lực lượng hung hậu truy đuổi, đang khi hoàn cảnh của đoàn dân lại đang ở trong thế tiến thoái lưỡng nan:

-Phía trước là biển cả mênh mông, phía sau thì quân của Pharaoh đang tràn tới. Biết phải làm gì bây giờ? Nhiều người kêu la thảm thiết, người khác thì nặng lời trách móc Mô-sê. Chính trong hoàn cảnh tuyệt vọng đó, chính Chúa đã ra tay uy quyền cứu dân Itraen bằng một phép lạ vĩ đại.

-Chúa ra lệnh cho Môsê hãy bảo con cái Israel cứ nhỏ trại.

-Chúa ra lệnh cho Môsê cầm gậy lên, giơ tay trên mặt biển và Chúa đã cho một cơn gió mạnh thổi tới làm cho nước biển rẽ ra làm đôi như hai bức tường và làm biển cạn khô tạo lối đi khô ráo ngay giữa lòng biển để con cái Israel đi qua. Dân đã đi qua giữa lòng biển và chân họ vẫn ráo khô.

-Chúa sẽ làm cho lòng người Ai Cập ra chai đá, đuổi theo dân Israel vào trong lòng biển gồm các chiến xa và các kỵ binh và nước biển đã ập lại nuốt trửng họ.

-Với đoạn tường thuật trên, chúng ta thật khó xác định nơi chốn và cách thức biến cố này đã xảy ra. Tuy nhiên, biến cố oanh liệt này được coi là chiến công vĩ đại của Chúa và trở thành nền tảng đức tin cho dân Itraen và con cháu họ sau này.

- Đây chính là lúc Chúa ra tay uy quyền bày tỏ quyền năng và sự vinh hiển của Ngài. Sự can thiệp này đã khiến cho người Ai Cập nhận biết rằng Ngài chính là Đức Chúa toàn năng. Ngài trực tiếp can thiệp để vĩnh viễn giải thoát dân Israel khỏi ách nô lệ Ai Cập. Chúa cho nước biển rẽ ra làm đôi như hai bức tường để toàn dân Israel đi qua.

-Quân Ai Cập nhất định đuổi theo và Chúa đã cho nước ập lại, nhấn chìm họ.

-Ngày đó, Chúa đã cứu Israel khỏi tay quân Ai Cập. Toàn dân kính sợ Đức Chúa.

-(Xem phim về cuộc vượt qua biển đỏ).

PHIM VƯỢT BIỂN ĐỎ

- *Cuộc* “vượt qua” biển : Truyền thống Jahviste không có nói tới cuộc vượt qua biển này. Chỉ có tường thuật của truyền thống Tư Tế nói rằng chính Thiên Chúa “chẻ đôi” dòng nước để cho khô ráo hiện ra. Cuộc xuất hành được mô tả như một hành động sáng tạo và cuộc sáng tạo này được mô tả như là một hành động giải phóng.
- Ý nghĩa cuộc vượt qua của người Do Thái : Dân Israel vào thời đó phải sống trong cảnh nô lệ làm than (x. Xh 1,8-22). Thiên Chúa đã thấy cảnh làm than của họ và đã sai Môsê đến để giải thoát dân khỏi cảnh nô lệ làm than, đưa họ vượt qua biển đỏ (x. Xh 14,15-31).

- Nhờ chiến được sát tế và máu chiên bôi lên thành cửa nhà của người Israel, dân Israel được cứu thoát và lên đường đi đến miền đất hứa, miền đất tự do (x.Xh 12,29-34). Chính Thiên Chúa thực hiện cuộc giải thoát này bằng những điềm thiêng, dấu lạ. Chúa đã chọn Môsê làm người lãnh đạo Dân Chúa và thực hiện kế hoạch của Chúa.

- Cuộc vượt qua của các Kitô hữu : Nhân loại vẫn sống trong cảnh nô lệ tội lỗi là thứ nô lệ tồi tệ nhất, làm cho con người bị tha hóa, đánh mất phẩm giá đích thật của mình là hình ảnh của Thiên Chúa.

- Chúa Kitô chính là Môsê mới, là vị lãnh đạo của Dân Thánh mới. Chiên đợc sát tế trong lễ Vượt Qua chính là hình bóng của Đức Kitô tự hiến dâng chính mình, làm hy tế của Giao Ước mới, Giao Ước ban ơn cứu rỗi nhờ đó chúng ta đợc sống (x. Ga 19,31-37). Việc vượt qua biển đỏ loan báo bí tích Thánh Tẩy : giải thoát chúng ta khỏi cảnh nô lệ tội lỗi, biến chúng ta thành con cái Thiên Chúa, và cho ta trở thành phần tử của Dân Thánh mới là Hội Thánh.